

Magától nem lehet várni semmit.

Nem mondanám épp, hogy szavahihető.
Istenben is hittem, de ő bennem nem hitt.
Szívem nem növeszttem, bár magától nő.

Akkor ez most ennyi? Búcsúzzunk el szépen?
Cipzárom beakadt. Nem csodálom persze.
Tudom hogy kilátszik. Elpirít a szégyen.
Megcsókolna még, ha volna hozzá mersze.

Ha szüksége van rám, bármikor üzenhet.
Postagalambbal, vagy csak egyet köhrintsen.
Már magának adtam, minden feleslegem,
Minden jószándékom, s azt is amim nincsen.

Talán fog keresni, talán fog üzeni,
Hisz a lábán van egy méregdrága holmi.
Tudja jól, hogy tél van és ilyen időben,
Könnyebben is fog majd összekoszolódni.

Ne is mondjon semmit! Gyűrű, gyerek nem kell.
Gyertyafény, vacsora, százféle ígéret.
Megismert már engem. Tudja, hogy ki vagyok.
Cipőt és bakancsot én ingyen kefélek.

78 AZ IGAZSÁGRÓL

egyszer a nagy igazságaimat
felpakolom a 06:20-as vonatra,
és hazaküldöm őket.haza.
ne érje itt őket sérelem.
tartozásaikat elengedem,
csak hagyjanak magamra.
kézen fogva alszanak majd,
egymás tenyeréből esznek,
összebújnak,ha fáznak.
egyet azért megtartanék.
elrettentő példának.

Édesanyám maga nem fél?
Most lopják a csillagokat.
Tehervonattal viszik el.

Két óriás jött el értük.
Zsebükben egy fél világ míg,
maga egy egészet cipel.

A csupasz ég ablakunkra
Jégvirágos mezőt lehel.
Az arcomat abban mosom.

Egyszer én is megöregszem
S az emberek a helyüket
Átadják a villamoson.

Most a konyhaasztal mellett
Hajolok a tányér fölé.
Előttem még pár harapás.

Az idő eltelik és a
Jégvirágból pipacs lesz,
A csillagokból máglyarakás.

Ha maga ül velem szemben,
A szeretet hálás dolog.
Inni se kér, enni se kér.

Én úgy láttam édesanyám
Lepke szállt a házunkra
Egy búzasárga, homlokfehér.

